

Seymour M. Hersh

Washington, DC

[Why Substack? - Seymour Hersh](#)

Olen ollut freelancer suurimman osan urastani. Vuonna 1969 uutisoin tarinan amerikkalaisotilaista Vietnamissa, jotka olivat syyllistyneet hirvittävään sotarikokseen. Heidät oli käsketty hyökkäämään tavalliseen maalaishäiriöön, jossa, kuten muutamat upseerit tiesivät, he eivät saisi vastarintaa - ja heitä oli käsketty tappamaan heti. Pojat murhasivat, raiskasivat ja silpomalla tuntikausia, eikä vihollista näkynyt. Rikosta salattiin sotilasjohdon huipulla puolitoista vuotta - kunnes minä paljastin sen.

Voitin työstäni Pulitzer-palkinnon kansainvälisestä raportoinnista, mutta sen saattaminen amerikkalaisen yleisön tietoon ei ollut helppo tehtävä. En ollut vakiintunut toimittaja, joka työskenteli vakiintuneelle yritykselle. Ensimmäisen juttuni, joka julkaistiin ystäväni johtaman, häidin tuskin olemassa olevan sähköpalvelun alaisuudessa, hylkäsivät aluksi Life- ja Look-lehtien päätoimittajat. Kun Washington Post vihdoinkin julkaisi sen, se oli täynnä Pentagonin kiistoja ja uudelleenkirjoittajan ajattelematonta skeptisyyttä.

Minulle on sanottu, että tarinani olivat väärä, keksittyjä ja törkeitä niin kauan kuin muistan - mutta en ole koskaan lopettanut. Vuonna 2004, sen jälkeen kun olin julkaissut ensimmäiset jutut irakilaisien vankien kidutuksesta Abu Ghraibissa, Pentagonin edustaja vastasi kutsumalla journalismiani "hölynpölyä sisältäväksi tapetiksi". (Hän sanoi myös, että olin kaveri, joka "heitti paljon roskaa seinään" ja "odottaa jonkun kuorivan pois sen, mikä on totta". Voitin tuosta työstä viidennen George Polk -palkintoni).

Olen työskennellyt suurissa tiedotusvälineissä, mutta en ole koskaan ollut siellä kotonani. Viime aikoina en olisi ollut tervetullut sinne muutenkaan. Raha, kuten aina, oli osa ongelmaa. Washington Post ja entinen sanomalehteni New York Times (vain muutamia mainitakseni) ovat joutuneet vähenevän kotiinkuljetuksen, lehtikioskimyyntin ja mainosten vähenemisen kierteeseen. CNN ja sen jälkeläiset, kuten MSNBC ja Fox News, taistelevat sensaatiootsikoista tutkivan journalismin sijaan. Työssä on yhä monia loistavia toimittajia, mutta niin suuren osan raportoinnista on tapahduttava suuntaviivojen ja rajoitusten puitteissa, joita ei ollut olemassa niinä vuosina, kun minä kirjoitin päivittäin juttuja Timesille.

Tässä Substack tulee mukaan. Täällä minulla on vapaus, jonka puolesta olen aina taistellut. Olen seurannut, kuinka kirjoittaja toisensa jälkeen on vapautunut kustantajiansa taloudellisista intresseistä, tehnyt syvällisiä juttuja pelkäämättä sanamääriä tai palstakokoja ja - mikä tärkeintä - puhunut suoraan lukijoilleen. Ja tämä viimeinen kohta on minulle ratkaiseva. Minua ei ole koskaan kiinnostanut seurustella poliitikkojen kanssa tai kaveerata rahanahneiden tyyppien kanssa tärkelevissä cocktail-tilaisuuksissa - tähtien vittuilujuhliissa, kuten olen aina halunnut niitä kutsua. Olen parhaimmillani, kun juon halpaa bourbonia sotilaiden kanssa, käyn läpi lakifirman ensikertalaisten tiedustelutietoja tai vaihdan tarinoita jonkun maan nuoremman ministerin kanssa, jonka nimeä useimmat ihmiset eivät osaa sanoa. Se on aina ollut tyylini. Ja kuten kävi ilmi, se on myös tämän verkkoyhteisön eetos.

Toivon, että se, mitä löydät täältä, heijastaa tätä vapautta. Tarina, jonka tänään luette, on totuus, jonka löytämiseksi työskentelin kolme kuukautta ilman kustantajan, toimittajien tai kollegoiden painostusta saada se noudattamaan tiettyjä ajatuksenjuoksua - tai karsimaan sitä heidän pelkojensa lievittämiseksi. Substack tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että raportointi on palannut ... suodattamattomana ja ohjelmoimattomana - juuri niin kuin minä haluan.

Seymour M. Hersh

Washington, DC